

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

Vindecări miraculoase. Întâmplări din lumea credinței adevărate : docu-drame și mituri contemporane însoțite de consemnări din presă / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. -

București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-325-2

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-325-2

Vindecări miraculoase Întâmplări din lumea credinței adevărate

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Șumar

Relicve și odoare care aduc alinarea
tuturor suferințelor.

Puterea vindecătoare a sfințelor moaște / 7

Minunile săvârșite de Sfânta Parascheva
în marea sa milostivenie / 41

Sfântul Dimitrie și leacul rugăciunii
pentru feluritele boli și dureri / 59

Darurile Maicii Domnului
și icoanele făcătoare de minuni ale României / 89

Lămuriri bibliografice / 125

Relicve și odoare care aduc alinarea tuturor suferințelor. Puterea vindecătoare a sfințelor moaște

Puterea credinței în relicvele sacre face, adesea, minuni și aduce alinarea multor suferințe. „Sfintele moaște sunt rămășițele pământești făcătoare de minuni ale sfinților. Noi le cinstim pentru că prin ele lucrează în chip simțitor harul dumnezeiesc. Prin atingerea de ele și prin rugăciunile stăruitoare adresate sfinților lângă moaștele lor, se înfăptuiesc vindecări și fapte minunate”, spun preoții binecinstitori de Dumnezeu.

Sfinții, prietenii Mântuitorului Hristos și modele de viațuire creștină, sunt în învățătura ortodoxă mijlocitori și rugători fierbinți la tronul lui Dumnezeu pentru cei care îi cinstesc și le solicită ajutorul. Împăratul David ne spune că: *Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui* (psalmul 67, 36). Cinstindu-i pe sfinți, în mod firesc, cinstim și

rămășițele lor pământești, tradiție care se constituie în una din cele mai vechi forme ale exprimării cultului marțirilor. După trecerea la Domnul, osemintele lor se numesc sfinte moaște și merită o cinstire deosebită din partea credincioșilor, se arată pe site-urile de specialitate (ZiarulLumina.ro, Doxologia.ro, CreștinOrtodox.ro, Basilica.ro ș.a.).

Temeiuri biblice. Omul, creat de Dumnezeu ca ființă dihotomică (cu trup și suflet), este chemat la sfințenie. Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este (Mt. 5, 48). Sfințenia vieții privește deopotrivă sufletul și trupul, deoarece, omul, împlinitor al legilor divine, în integralitatea lui, se umple de harul Duhului Sfânt. Nu se poate concepe un om care să aibă sufletul sfânt și trupul păcătos, sau invers! De aceea și Sfântul Apostol Pavel le spune corintenilor: Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi? (I Corinteni 6, 19). Știm că după pogorârea Sfântului Duh, Sfinții Apostoli primesc puterea de a face minuni prin trupurile lor. Văzând aceasta, oamenii scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi și pe târgi, ca, venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei (Faptele Apostolilor 5, 15). Pe de altă parte, lucrurile purtate de ei sunt făcătoare de minuni, încât și peste cei ce erau bolnavi se puneau ștergare sau șorturi purtate de Pavel, și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei (Faptele Apostolilor 19, 12). De asemenea, în Vechiul Testament, când proorocul Moise a ieșit din Egipt, a luat cu sine rămășițele pământești ale lui Iosif (Ieșirea 13, 19). În cartea Regilor se vorbește de

cazul unui mort, care fiind aruncat în mormântul proorocului Elisei, de îndată ce acela s-a atins de oasele lui Elisei, a înviat și a stat pe picioarele lui (IV Regi 13, 21) este mai mult decât elocvent. Observăm că Dumnezeu este cel care i-a iubit și cinstit pe prietenii Lui, desfășurând prin vase alese (așa cum L-a numit Mântuitorul Hristos pe Sfântul Apostol Pavel la momentul crucial al convertirii) lucrarea de mântuire a oamenilor și nu s-ar putea înțelege cum, după adormirea lor, Dumnezeu nu-i mai cinstește! Dimpotrivă, trupurile pline de har ale unor sfinți (martiri, cuvioși, ierarhi etc.) nu mai intră sub incidența legilor firii, nu se mai descompun, ci devin izvorătoare de mir, care vindecă bolile sufletești și trupești ale oamenilor.

Temeiuri patristice

a. Canonul 7 al Sinodului al VII-lea ecumenic interzice sfințirea bisericilor fără Sfinte moaște puse în masa Sfântului Altar și în antimis.

b. Creștinii au prețuit încă dintru început moaștele sfinților. În martiriul Sfântului Policarp (Â 166), episcopul Smirnei, se spune că *am dobândit osemintele lui, mai cinstite decât pietrele prețioase și mai scumpe decât aurul și le-am așezat la un loc cuviincios* (Actele martirice XVII, 2).

c. Sfântul Ioan Damaschin, apărătorul icoanelor, ne îndeamnă în Dogmatica sa *...nimeni să nu fie necredincios! Dacă prin voința lui Dumnezeu a izvorât în pustie apă din piatră tare și din falca măgarului apă pentru Samson căruia îi era sete, este de necrezut ca să izvorască mir din moaștele mucenicilor?*

d. Începând cu secolul al treilea, creștinii făceau pe-
rinaje la mormintele martirilor pentru a dobândi vinde-
care de neputințe, iar în secolul al patrulea cultul sfințelor
moaște cunoaște o dezvoltare deosebită, fiind transpor-
tate și în alte orașe pentru folosul credincioșilor. În acest
sens Sfântul Ambrozio sfătuiește ca *Sfintele moaște să le
ducem într-o clădire vrednică de ele.*

e. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur, în Omiliile la mucenici,
concluzionează că *cele mai de preț odoare ale creștinilor
din toate timpurile au rămas Sfintele moaște.*

Așa cum cinstim și venerăm Sfintele icoane ca pe
obiecte care ne pun în legătură cu prietenii lui Dumne-
zeu, la fel și Sfintele moaște ne pun în legătură cu Dum-
nezeu, prin mijlocirea sfinților.

Generalizăm importanța cinstirii Sfințelor moaște cu
o concluzie a Sfântului Nicolae Cabasila care spune că
dacă Hristos se poate pipăi undeva în lumea aceasta în
carne și oase, apoi se poate în Sfintele moaște...

Aplicăm învățătura despre Sfintele moaște cu
prezența noastră în zilele de sărbătoare închinare
sfinților, îi rugăm să mijlocească pentru mântuirea noas-
tră, cinstindu-i și sărutând cu evlavie Sfintele lor moaște.

Cinstirea sfințelor moaște își găsește un temei adânc
în învățătura de credință a Bisericii Ortodoxe. Actul de
cinstire a rămășițelor pământești ale sfinților apare în
deceniile veacului apostolic și continuă în veacul urmă-
tor. Mântuitorul Însuși vorbea despre calitatea deosebită
pe care o dobândesc cei care se împărtășesc cu Trupul
și Sângele Său, primind în felul acesta arvuna nemuririi.
Sfântul Apostol Pavel ne încredințează că, „dacă ucideți,

cu duhul, faptele trupului, veți fi vii”. Faptul că Biserica a
cinstit de la început sfintele moaște ne-o atestă, înainte
de toate, Sfânta Scriptură.

După ce a fost tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul,
„ucenicii lui au luat trupul lui și l-au înmormântat și s-au
dus să-i dea de știre lui Iisus (Matei 14, 12). De asemenea,
„bărbați cucernici au îngropat pe Ștefan și au făcut plân-
gere mare pentru el” (Fapte 8, 2). Cunoaștem din istoria
Bisericii câtă cinstire i-a fost acordată atât capului Sfân-
tului Ioan Botezătorul, când a fost aflat, cât și sfințelor
moaște ale arhidiaconului Ștefan, care au fost răspândite
până la Constantinopol, și în Africa la Hippo, unde a slu-
jit Fericitul Augustin.

Mai ales după încetarea persecuțiilor, relicvele sfinților
au fost căutate, dezgropate, duse cu venerație, mai cu
seamă în metropole bisericesti și reședințe episcopale.
Tot în această vreme, întrucât de timpuriu bisericile se
zideau mai ales pe mormintele martirilor, se împărțeau
moaște la toate bisericile spre a fi zidite în altarele lor.

Cultul sfinților se naște aproape indisolubil legat de
cultul și cinstirea sfințelor moaște. Creștinii rânduiesc
de timpuriu ca ziua în care martirii primeau cununa mu-
ceniciei să fie socotită drept zi de naștere în împărăția
lui Dumnezeu și să fie cinstită și serbată la locul unde
erau îngropate sfintele moaște. În epoca apostolică, nu
numai trupul, ci și hainele și obiectele pe care le foloseau
Sfinții Apostoli erau cinstite și mulți bolnavi se tămădu-
iau numai la trecerea peste ei a umbrei trupului Sfinți-
lor Apostoli.

Motivul pentru care Biserica cinstește sfintele moaște nu este numai unul de ordin comemorativ, în amintirea martirilor sau a celorlalți sfinți ai Bisericii, ci pentru că moaștele sunt cu adevărat sfințite, adică poartă pecetea dumnezeiescului, sunt purtătoare de har, întrucât s-au împărtășit de slava și puterea dumnezeiască.

Proslăvind sfintele moaște pentru puterea minunată ce le-a fost dată de Dumnezeu, creștinul ortodox cinstește însăși puterea dumnezeiască din ele.

Norma de învățătură a Bisericii cu privire la cinstirea relicvelor a fost bine precizată, accentuându-se că cinstirea sfinților nu este adorare dumnezeiască, ci este venerare. În această privință, concluzia pe care o lansează Fericitul Ieronim este următoarea: „Noi nu adorăm creatura și nu-i slujim, ci cinstim moaștele martirilor pentru a adora pe Cel ai Cărui martiri sunt” (Epistola 109 ad Riparium).

Cinstirea pe care creștinii o aduceau sfințelor moaște și, în general, sfinților martiri, era bine definită în comparație cu cinstirea și închinarea pe care o aduceau Mântuitorului Hristos, „căci lui Hristos ne închinăm pentru că este Fiul lui Dumnezeu, iar pe martiri îi iubim, după vrednicie, ca pe ucenicii și imitatorii Domnului”.

Așa fiind, socotim potrivit să punem tuturor în atenție, ca o concluzie finală, cuvintele unui mare trăitor și dascăl al Bisericii, Sfântul Ioan Damaschinul, referitoare la cinstirea moaștelor sfinte: „Stăpânul Hristos ne-a dat ca izvoare mântuitoare moaștele sfinților, care izvorăsc, în multe chipuri, faceri de bine și dau la iveală mir cu bun miros. Nimeni să nu fie necredincios! Dacă prin voința

Lui Dumnezeu a izvorât în pustie apă din piatră tare și din falca măgarului apă pentru Samson căruia îi era sete, este de necrezut ca să izvorască mir binemirositor din moaștele mucenicilor? Cu nici un chip pentru cei care cunosc puterea lui Dumnezeu și cinstea pe care o au sfinții de la Dumnezeu. În Legea Veche, era socotit necurat tot cel care se atingea de un mort, dar nu erau socotiți necurați înșiși morții. După ce însăși viața și cauza vieții a fost socotită între morți, nu mai numim morți pe cei care au adormit întru nădejdea învierii și cu credință în El. Cum poate să facă minuni un corp? Cum dar, prin ei, demonii sunt puși pe fugă, bolile sunt alungate, bolnavii se vindecă, orbii văd, leproșii se curăță, ispitele și supărările se risipesc și se pogoară toată darea cea bună de la Tatăl luminilor? Cât de mult trebuie să te ostenești ca să găsești un sprijinitor care să te prezinte împăratului cel muritor și să pună pe lângă el cuvânt pentru tine? Dar nu trebuie cinstiți oare apărătorii întregului neam omenesc, apărătorii care se roagă lui Dumnezeu pentru noi? Da, trebuie să-i cinstim, ridicând biserici în numele lor, aducând roade, prăznuind pomenirea lor ... Prin cele care Dumnezeu este cinstit, prin acelea se vor bucura și slujitorii Lui; de acelea de care Dumnezeu Se mânie, de acelea se vor mânia și ostașii Lui”. (Sf. Ioan Damaschin, „Dogmatica”, București, 1938, p. 278).

Nu sfinții au trebuință de cinstirea noastră, ci noi dobândim mii de bunătăți ca urmare a cinstirii sfințelor lor moaște: „Pentru folosul nostru primesc ei cinstea din partea noastră, chiar neavând nevoie de ea, pentru ca noi să putem primi rodul binecuvântării lor” („Cateheza

aceluiași despre faptul că moaștele sfinților mucenici sunt un prilej de mare folos pentru noi”).

Cine nu crede în sfintele moaște nu crede nici în sfintele icoane, nici în lucrările sfințitoare ale Bisericii. Un lucru este greu de contestat și chiar apodictic, și anume că, în întreaga istorie a Bisericii, sfintele moaște sunt o prezență permanentă, ele constituind, alături de sfintele icoane, de slujbele Bisericii, de imnografia liturgică, repere fundamentale ale credinței noastre.

Faptul menținerii osemintelor în stare de nedescompunere este o arvună a învierii și a calității distincte pe care o dobândesc aceste trupuri. Înțelegerea acestor probleme ne-o sugerează chiar Vechiul Testament, prin acea întâmplare minunată când trupul unui mort, fiind aruncat peste osemintele proorocului Elisei, își redobândește viața (II Regi 13, 21), dovadă că virtuțile sufletești ale dreptului au animat și natura sa umană în forma ei materială, transfigurând-o. În acest sens, Sfântul Chiril al Ierusalimului scrie: „... Elisei a înviat doi oameni, pe unul pe când trăia (IV Regi 4, 20-35), iar pe altul după moartea lui (IV Regi 13, 21). Pe când era viu a săvârșit învierea prin sufletul său. Dar ca să se arate că trebuie să fie cinstite sufletele dreptilor și ca să se creadă că există o putere în trupurile acestora, mortul, aruncat în mormântul lui Elisei, a înviat când s-a atins de trupul mort al profetului. Trupul mort al profetului a săvârșit ceea ce săvârșise și sufletul lui. Trupul cel mort, care zăcea în mormânt, a dat viață mortului și, deși a dat viață, a rămas totuși mort. Pentru ce? Pentru ca nu cumva să i se atribuie numai sufletului minunea, dacă ar fi înviat Elisei.

Acest fapt dovedește că în trupul sfinților, chiar dacă în el nu mai este sufletul, se află o putere datorită faptului că sufletul lor drept a locuit atâția ani în trup și trupul a fost vreme îndelungată slujitor al sufletului” (Sfântul Chiril al Ierusalimului, „Cateheze”, cateheza XVIII). Așadar, trăirea raportului personal cu Iisus Hristos într-o formă plenară reușește să prelungească starea de îndumnezeire atinsă de un astfel de viețuitor și asupra trupului său. După săvârșirea din viață, rămășițele pământești mențin puterea dumnezeiască din vremea când trupul lui era unit cu sufletul.

Este rânduit ca toți să meargă în mormânt, dar moaștele dovedesc neputrezirea, mai mult, sunt înhumate și, prin viziuni și arătări ale duhurilor dreptilor, sunt dezgropate, fac minuni, au un miros plăcut și își mențin firea.

Menținerea osemintelor sfinților în stare de incoruptibilitate este privită ca o arvună a nestricăciunii viitoare pe care o vor avea trupurile credincioșilor după înviere.

Prețuirea arătată sfintelor moaște de către Biserică demonstrează atenția cu care ele au fost cinstite. Astfel, deasupra mormintele care păstrau trupurile sfinților s-au zidit biserici încă de la început, mai mici și mai mari, până la mărețele catedrale contemporane. O altă parte dintre moaște a fost depusă în interiorul bisericilor, antrenând pelerinaje spre locurile unde se aflau, prilej cu care Biserica celebra serviciile liturgice, în timpul cărora se săvârșea Jertfa euharistică și se cântau imnuri. De aceea, s-a procedat și la transportarea moaștelor din loc în loc, pentru a se înlesni credincioșilor pioși posibilitatea de a le cinsti după cuviință. Atunci când se reușea să fie